

RADİKAL HAYAT / 19/06/2011

Farklı meslekten, başka kuşaklardan 56 kadın 'babasını' yazdı; ortaya hem benzemez, hem neredeyse aynı portreler çıktı. 'Kızlar ve Babaları' adlı kitaptan iç acıtan, tebessüm ettiren hatıralar...

BİRLİKTELİĞİMİZ ŞÖVALYE HİKAYELERİNİ HATIRLATIR

Sevin Okyay (Yazar)

Şimdi düşünüyorum, o güzel, تنها İstanbul'daki çocukluğumun gizli kahramanıymış babam. Babamla birlikteliğimiz bana nedense hep şövalye hikayelerini hatırlatır. Hayır, sadece eskrim dersleri nedeniyle değil. Pardayanlar'ı, tabii ki Üç Silahşörler'i, hatta Hendi de Pasavan'ı bunun için severdim. Bizimkisi, kutsal bir kardeşlikti. O beni de bırakıp gittiğinde, peşinden gitmek istedim, annem izin vermedi. Babamın çok işi olduğunu, benimle ilgilenemeyeceğini söyledi. Yıllar boyunca bu yüzden ona düşman olmuşumdur. Kısa süreli baba ziyaretlerim, rüya gibi geçirdi. Ama belki de masalımsı olan bütünüyle o yılların dünyasıydı, şimdi ayırt edemiyorum.

GİTMESEM DE, GÖRMESEM DE...

Anjelika Akbar (Müziyen)

O gün çektiğimiz fotoğrafta ikimiz de gülümsüyoruz, ama babamın gözleri yaşlı olduğunu sadece ben biliyorum. Anneme de hiç söylemedim.

Düşünüyordum ki, bu bilge adam bana birçok şey daha öğretebilir... Ama bu "adam" kimdir? Gerçekten onun kızı mıyım, böyle düşünüp, hissediyor mu acaba? Olsun, yıllardır öyle oldu, yıllardır daha devam edecek. Onu seviyor muydum, bunu bilmiyordum bile... Onu tanıyor muydum? Bunu da bilmiyordum... Mesela beni sevip sevmediğini bile bilmiyordum. Hiçbir zaman da sormadım.

Evet, benim bir babam var... Gitmesem de, görmesem de... Gelmesem de, görmesem de...

BİR ÇOCUK 10 YAŞINDA ÖKSÜZ KALINCA...

Mehveş Evin (Gazeteci)

Net olarak hatırladığım, yıllarca 'baba' kelimesini ağzıma alamayıp... Zira 'baba' diyecek olursam, daha ilk

hecede sesimin boğulacağını ve hıçkırarak ağlamaya başlayacağımı sanırdım. Babası hayatta olanlara karşı içten içe öfke duydum, kıskandım. Zamanla acı ve öfke hafifledi, kabullendim... Yas tutabildim mi? Sanmıyorum. Bunu hiçbir zaman beceremedim. Bir çocuk, 10 yaşında öksüz kalınca, ne yazık ki babasıyla ilgili anıları da pek kısıtlı ve bölük pörçük oluyor. Benim için de maalesef böyle. Üstelik büyükler, küçükleri üzmemek için konuyu açmaya çekindiklerinden babam hakkındaki bildiklerim zaman içinde iyice flulaştı.

OKUTTUĞU SON ROMAN: BABALAR VE OĞULLAR

Özge Atay Canbek (Psikiyatrist)

Uzun zaman, Turgenyev'in Babalar ve Oğullar isimli romanını, babamın bana okuttuğu son roman olarak hatırladım. Okumam için verdiğini, okurken ne anladığımı, ne düşündüğümü sorduğunu sonra da "Bitirince konuşuruz" dediğini hatırlıyorum. Hastalık süreci ikimizi aylarca ayırdı. Onun bana yazdığı ve benim de ona yazdığım mektuplarda bu konuya değinmediğimizi, onu görmeye gittiğimde de kitap üzerine tam konuşmadığımızı, onun düşüncesini anlatmadığını, benim ise kitabın anafikrini kafamda netleştiremediğimi hatırlıyorum. Sonraki yıllarda bu konuyu zaman zaman düşündüm ve onun neler söyleyeceğini hep merak ettim.

BULACAĞIM SENİ, HİSSEDİYORUM

Nazlı Eray (Yazar)

Cenazene gizemli bir kadın geldi babacığım. Ağlıyordu. Herkes çok şaşırды, kimse bir şey belli etmedi. "Gazetede okudum," diyor, gözyaşlarını siliyordu. Onun yanına gittim, belli bir yaşta güzel bir sarışındı. Uzun yıllar Yeni Cami şubesinde senin sekreterliğini yapmıştı. Kendini bana tanıttı. "Onun gibi bir müdür gelmedi bankaya," dedi kulağıma. Baba, uzun yıllar yanında çalışmış olan bu kadın, o gün cami avlusunda hepimizden perişandı sanki. Yanıbaşımdayım, çok uzakta bir yerde misin bilmiyorum. Belki her gün sana doğru geliyorum, belki her gün biraz daha geçmişin bir parçası oluyorsun. Bilmiyorum, inan bunları hiç bilmiyorum. Bir yerde bir zamanda, senin bir parçan olduğum için bulacağım seni. Senin yanında annemi. Bunu hissediyorum babacığım. Şimdilik hoşçakal.

MAYAMI BABAMDAN ALMIŞIM

Nazan Bekiroğlu (Akademisyen, yazar)

'Babalar ve Oğullar' yazıları yazdığımıza bakmayın siz benim. Ben 'babasının kızı' olanlar safındayım. Annemin bütün müdahalelerine rağmen asıl mayamı sizden aldığımı farkındayım. Ölümlü dünyada yarın yok bugün varım. Şimdi, şu an, ben, sizin öldüğünüz yaştan 7 fazlasında duruyorum. Ne garip! Dünyaalem dedikleri düzlükte sizden daha fazla yaşamak? Hayır, buna inanasım gelmiyor ama dünya yaşamın sizden fazla olduğu da muhakkak. Ey canım baba! Sakın bana ağlama!

DOĞRU BİLDİĞİNİ YAPTIN, İYİ DE YAPTIN...

Sevim Gözay (Gazeteci)

Şimdiki kız babaları gibi değildin sen. Var ya işte klasik; uykuda saç okşayan, başucunda gözyaşı döken, her nazını çeken, ne yaparsa yapsın kızamayan... Sen hep kızardın. Ya da biz hep kızdırırdık. Biraz büyüyünce ben de sana kızmaya başladım. Sürpriz oldu galiba biraz sana. Ama mukadderat. Sana çekmişim ne yapayım. Hep iyi yanlarını alacak halim yok. Sarı inadını da aynen kopyalamışım. Dünyanın en mavi gözleriyle delip geçtin hep. Jilet gibiydin. Dünyanın en keskin sözleriyle eleştirdin. Senin kuralların öyleydi. Doğru bildiğini yaptın. İyi de yaptın aslında. Kendi ayaklarım üstünde durmayı öğrenemezdim.

HER BABA İBRAHİM OLAMIYOR

Berrin Karakaş (Yazar)

Köklerinde, tepelerden ovaya inildiğinde kaybolmuş bir tarihin saklandığı babam, dağla ovanın, köyle şehrin,

sanat musikisiyle türkünün, mantıkla şiirin, “modern”le geleneğin, Hacivat’la Karagöz’ün arasında durur. Biri, özlemidir diğerrinin... Babam bende hepsinden ziyade, mantığın ve şiirin sesidir. İkisini bir arada tutmayı başarmasıyla kahramanım, mantığın sesini bir tokat gibi yüzüme çarptığı zamanlarla düşmanım, cebime yazdığı şiir gibi mektupları koyduğunda canımdır.

Son romanım Üç Noktalar Sarayı bugüne kadar yazdığım en zor kitaptı. İçinde babam vardı. Çok ağladım. Çok ağlattı babamı Üç Noktalar Sarayı. Dostoyevski gibi öldürecektim ben de babamı. Kafka gibi yüzleşecektim. Üzerime tebelleş olmuş o memur ruhu temizleyecektim. Kafka’nın babası kadar “kötü” olsaydı babam kuşkusuz daha rahat edecektim. Oysa babam, Oğuz Atay’ın babası gibi iyi de bir adamdı. Yazıya evladını seve seve kurban edecek baba var mıdır bilmiyorum. Anca peygamberler o kadar babalıklarından geçebiliyorlar gibi geliyor bana aşk uğruna, inanç uğruna... Her baba, İbrahim olamıyor.

KENDİMİ MOTORDAN ATINCA BABAM BİR İYİ AZARLADI BENİ

Cihan Aktaş (Gazeteci)

Babam, yaşadığımız kasabanın epey uzağına düşen bir değirmenin yanına tavuk çiftliği kurmuştu, bu çiftlikte bekçilik yapmak üzere kardeşlerimle birlikte beni de sırayla her gün motosikletiyle bu çiftliğe götürüp bırakıyordu. Çiftliğe giderken bir keresinde yanıma bir torba elma ve Rüzgar Gibi Geçti’yi almıştım. Bir virajda kucağımda bulunan kalın cilt, elma torbasıyla birlikte hızla fırladı ve yolun kenarındaki yokuştan aşağıya savruldu. Babam sesimi duymuyordu, elmalar yuvarlanarak etrafa dağılmıştı, kitap giderek uzaklaşıyordu benden, elmaları umursamıyor, ama kitabı yitirdiğimi düşünüyordum. Kitap olmadan bütün gün çiftlikte ne yaparım, gibi bir soru da geçmiş olmalı ki aklımdan, kitaba ulaşmak için kendimi motosikletten attım. Dizlerim kanayarak da olsa kitaba kavuştum nihayet, ama babam bir iyi azarladı beni.

AĞLAMADAN ANIMSAYAMIYORUM

Işıl Özgentürk (Yönetmen)

Yıllar sonra 12 Mart askeri cuntası zamanında, Sirkeci’deki Emniyet Müdürlüğü’nde, Atatürk Kültür Sarayı’nı yakmaktan gözaltına alındığımda, Emniyet Müdürü’nün bana giyecek ulaştırmak ve benimle görüşmek için çırpınan dünyanın en saf babası benim canım babamı, odasına kabul edişini anımsıyorum, Müdür beni de çağırıyor, babama “Hocam” diye hitap ediyor, “Kızımız biraz yaramaz” Babam adamın gözlerinin içine bakarak, “Hayır,” diyor, “O asla kötü bir şey yapmaz.” Emniyet Müdürü’nün yüzünde garip bir gülümseme “Siz öyle sanın hocam,” diyor ve kızını kısa bir süreliğine de olsa görüp sevinen babam, odadan çıktıktan sonra bana okkalı bir tokat atıyor. “Orospu, babanı kandırırısın ama beni asla!” diyerek. Babacığım senin o günkü saflığını, devlete olan aşırı güvenini öte yandan canından birinin Emniyet koridorlarında bırakmanın sende yarattığı yürek acısını yıllar geçse de ağlamadan anımsayamıyorum.

BABALAR DA ÖLÜR

Feyza Hepçilingirler (Yazar)

Bütün insanların ölümlü olduğunu, hepimizin günün birinde öleceğimizi bilmeme karşın, senin hiç ölmeyeceğini düşünürmüşüm. Önce bunu anladım: Babalar da ölür. Ölümünü kabullenmek için çok uğraştım. Uzun bir yolculuğa çıkmışsın, dönecekmişsin gibi hissettim önceleri. Sonra rüyada görmeyi diledim. Olmadı. İnsan rüyalarına hükmedemiyor.

Babalar ölmüyor aslında biliyor musun? İnsanın içine gizleniyor. Bir an geliyor, “Babam olsa şöyle derdi şimdi” deyiveriyor insan. Seninle git-gellerle dolu bir ilişkimiz oldu. Hem çok nefret ettim senden hem de çok nefretimin nedeninin, seni çok sevmem olduğunu anladım.

BELKİ DE O, 51. YÜZYILA AİTTİ

Bilge Egemen (Televizyoncu)

Babam berbat bir dansçıydı. Ve fakat gelin görün ki dans etmeye bayılırdı. Tango, vals, salsa, ça ça, polka, swing, rock’n roll ve daha yüzlerce dans türünde en iyi olduğunu (Michael Jackson da kimmiş?) iddia eder ve

bırakın dansını, sırf bu iddiası bile bizi güldürmeye yeterdi. Çocukluğumuzun 2 saati dış fırçalamak, 362 bin saati onun danslarını taklit etmekle geçti. Tabii gülmekten karnımıza ağrılar gire gire. Kimbilir belki de biz çok atgözlüklü tutucularđık ve onun dansları bu zamana değil, 51. yüzyıla aitti.